

Važnost afektivnog života zaručnika Potraga sebstva, želja za drugim

Dr. sc. Josip Bošnjaković

Temeljne ljudske potrebe u odnosu prema drugima su sljedeće: osjećati se sigurnima; osjećati se potvrđenima; biti prihvaćeni od osobe koja je za nas bitna i koja nas štiti; biti potvrđeni u osobnom iskustvu; definirati se; imati utjecaja na druge; inicijativa druge osobe u odnosu na nas same; izražavati ljubav (de Nitto, 2006). U velikom broju slučajeva ove potrebe se i ostvaruju, te time hrane naš afektivni život. Na poseban način ove potrebe se očituju i dolaze do izražaja kod zaručnika i kod življenja njihove ljubavi. Zaručnička ljubav simbol je najjače, najstrastvenije (*passione d'amore*), najodanije ljubavi, te se upravo i u Sv. Pismu govori o Bogu kao Zaručniku, a i sâm Isus, na poseban način u Ivanovom evanđelju (Iv 2, 1-11), sebe predstavlja kao Zaručnika. Upravo se zbog toga i prvo čudo u Ivanovom evanđelju događa na svadbi u Kani Galilejskoj.

No, kao i u drugim područjima života, tako i u zaručničkom životu dolazi do suočavanja s granicama ljudskog bića, do kriza. Upravo suočavanje s granicama i krizama jest prilika i za jedan novi rast osoba. Stoga smo se u ovom našem promišljjanju htjeli zaustaviti na četiri izazova i krize koje zahvaćaju afektivni život zaručnika: idealiziranje, potreba za *nekim drugim* prostorom, nadmetanja i ljubomora, ljubiti sebe kao što ljubimo druge.

Vrijeme koje vrvi raznim osjećajima jest vrijeme zaručništva, vrijeme u kojem se dvije osobe bliže upoznaju. Ne samo to, početak jedne veze najčešće je obilježen zanosom ljubavi, u kojem osoba sebe doživljava na novi način, kao novorođenče pred osobom koja je na novi način voljena, a s time se povezuje i ono duboko osjećanje da smo nekome sve na svijetu, kao što smo to bili našoj majci od trenutka rođenja. Ovo je također i početak jedne iluzije, ukoliko ne dođe do otrježnjenja.

Želja za *ljubavlju, zaštitom, privrženošću i priznanjem* ponavlja se u međuljudskim odnosima, kako kod onih osoba koje žive same, tako i kod onih koji žive u braku, a na poseban su način prisutne kod osoba koje se upoznaju i kreću u zaručništvo (Jeammet - Jeammet, 2014). Moguće je da upravo i na temelju prijašnjih veza osoba ponovno očekuje kako će pronaći sreću iz djetinjih dana.

Čini se kako se danas u ljubavnim vezama sve više teži k tome kako bi prepravili sliku o samima sebi, kako bi pronašli sebe, i ukoliko to druga osoba ne zadovoljava, tada se to traži na nekim drugim mjestima, ili u nekim drugim odnosima. Pod mnogostrukim maskama života u dvoje krije se san savršene sreće, u nadi da ćemo kod druge osobe pronaći ono što kod samih sebe ne možemo pronaći. Kako udovoljiti želji za *slobodom* i želji za *privrženošću, samoći i dijeljenju*, želji za *ljubavlju prema sebi* i želji za *ljubavlju s drugom osobom* (Jeammet - Jeammet, 2014)?

Što su veća očekivanja to je veći i pritisak na drugu osobu da će zalijeciti rane koje smo zadobili u dosadašnjim odnosima, u dosadašnjim vezama. Mogli bismo reći da su razočaranja direktno proporcionalna očekivanjima koje osoba polaže na drugu osobu. Zaručništvo je dramatičan početak između dviju osoba u kojem se očituju afektivne baštine koje osobe nose iz djetinjstva i mladosti, zatim želja za produžetkom i nastavkom vrste, te također zahvaća i *samo srce ljudskih paradoksa* to jest *sačuvati zdravo odstojanje u odnosu na drugu osobu (ljubavna borba – Karl Jaspers)*, a u isto vrijeme *želja da joj se u potpunosti približi*. Tko je druga osoba u kojoj se želim prepoznati i pod čijim pokroviteljstvom želim nastaviti život? – pitanje je koje si postavljaju zaručnici.